

AFHAKERS OF AANHANGERS?

*Jezus vroeg nu aan de twaalf: 'Willen jullie soms ook weggaan?'
Simon Petrus gaf antwoord: 'Naar wie zouden we moeten gaan, Heer?
U spreekt woorden die eeuwig leven geven en wij geloven en weten
dat u de Heilige van God bent.'* (NBV)

Johannes 6 : 67, 68

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Hebt u weleens een *keerpunt* in uw leven meegemaakt?

Dat is zo'n punt in je leven dat het er op aankomt: welke kant ga je op?

Hier is in het evangelie sprake van zo'n keerpunt bij Jezus' leerlingen.

De massale aanhang die Jezus eerst had, was zienderogen geslonken.

Veel leerlingen trokken zich terug en gingen niet verder met Hem mee.

Tenslotte stonden er nog maar twaalf om Hem heen: de 'twaalf'.

De inner circle, de kerngroep.

Hoe komt dat?

Wel, dat komt omdat Jezus de mensen heel duidelijk stelde voor een *geloofsbeslissing*.

Om alleen in Hem te geloven. Exclusief persoonlijk.

Hij verkondigde namelijk geen theorie, geen regels, maar Hij predikte *zichzelf* als de enige speciale afgezant van God de Vader.

Hij deed dat met een indringende beeldspraak. Hij zei:

"Ik ben het brood dat leven geeft. Wie dit brood eet zal eeuwig leven.

't Is het brood dat ik zal geven voor het leven van de wereld.

Mijn lichaam." (vgl. vs. 51)

Dat is dus een oproep helemaal één met Hem te worden, zoals een mens één wordt met het voedsel dat Hij eet. Totale eenheid.

Wel, dat was de meeste van zijn volgelingen te gortig. Jezelf zo totaal inleveren bij deze man – nee, dat hielden ze voor gezien.

Dan vroeg Jezus toch teveel van hen.
Zo liep de meerderheid weg. Afhakers.
Ze verlaten Hem voorgoed.
Misschien hadden er van hen wel een aantal een hele tijd met Jezus meegelopen, getroffen door zijn persoonlijkheid.
Maar nu, nee, afgelopen. 't Is voorbij met hun relatie tot deze man.
Gemeente, hoeveel mensen in onze tijd doen niet hetzelfde?
Er zit een frappante actualiteit in deze woorden.
Duizenden mensen in West - Europa en vooral Nederland zetten een punt achter God en Jezus en de kerk en het geloof. Afhakers.
Kerk? Geloof? God? Mij niet meer gezien.
Volksverlakkerij is het, meer niet.
De godsdienst knevelt je aan normen en waarden die hun tijd hebben gehad.
Sommigen nemen *openlijk* afscheid en roepen het luid: ik ben daar weg! Wil er niks meer mee te maken hebben...
Anderen haken *in stilte* af. Ze voelen geen reden om te juichen.
Ze hebben het serieus geprobeerd: Jezus, kerk, geloof.
Maar ze kunnen het gewoon niet meer rijmen met hun verstand.
De slagen en problemen van het leven leverden zó veel raadsels op, dat geloven onredelijk, irreëel scheen. Jammer. Een illusie minder.
Nog weer anderen realiseren het zich nauwelijks.
Het glijdt zomaar uit hun leven weg...
'Nee, we doen er niet meer aan.' 'Hoezo?' 'Ach, hoe gaat dat tegenwoordig....'
Jongeren die op school in een hele klas zowat de enige zijn die iets met het geloof hebben, staan onder de niet eens uitgesproken druk van de meerderheid.
Je moet wel erg vast in je schoenen staan om het dan vol te houden.

En zo zitten we in een proces van ontkerstening.

En 'Kerst' is een woord voor 'Christ', Christus.

Ontkerstening is: Christus uit je leven wegdoen. Je schrapst Hem door.

Weet u, die sfeer, van 'ermee ophouden', afhaken, die hangt als een damp in de lucht die wij inademen.

De vraag komt naar u toe: waar staat u, jij, in dit proces?

Ervaart u die druk ook? Is die sterk? Beïnvloedt die u of jou?

Dat is toch wel heel begrijpelijk!

Wij voelen allemaal hier in de kerk wel, denk ik, hoe sterk de pressie is om af te haken. Toch?

Pakt het je aan? Verzet je je ertegen? Of zet je je schrap?

Jezus kijkt om zich heen naar de groep van twaalf.

Het restant van zijn eerst zo grote aanhang.

Dan zegt Hij: *'Willen jullie soms ook weggaan?'*

Gemeente, men heeft wel gedacht dat Hij hiermee wil zeggen: 'Jullie toch niet?'

Maar zo klinkt het niet.

Jezus bedoelt zijn vraag bloedernstig, als een uitdaging.

Hij zet ze nu voor het blok. Voor de keus.

Wat zijn jullie nu, op dit keerpunt: *afhakkers of aanhangers?*

Jullie lijken te blijven, maar is dat een waarachtig besluit of... blijven in een nu eenmaal ingeslagen richting, meer uit angst voor nieuwe onzekerheid dan uit overtuiging.

Zo zet Hij ze voor de keus.

En zo, gemeente, komt de Here Jezus Christus *ook op ons af*.

Veel mensen om u heen, misschien wel in je eigen gezin of familie, hebben afgehaakt en houden het voor gezien.

Lopen wij nog mee in de tredmolen?

Waarom ? Omdat we niet los durven te komen van ons vaste patroon?

Uit traditie of gemakzucht of met een vaag gevoel 'dat het geen kwaad kan'?

Maar dat stelt niets voor. Geloven in Jezus is een *keus*, een beslissing, een levend volgen van Hem, met je hart en in volle overtuiging.

Dit is de keus: weggaan of blijven.

Waarom zou je niet afhaken eigenlijk?

Er zijn talloos veel andere mogelijkheden, toch?

Godsdienstige en niet-religieuze mogelijkheden.

Je kunt vele kanten op.

Je kunt proberen alleen je nuchtere verstand te volgen.

Dat heet rationalisme. Velen doen dat.

De overgrote meerderheid van de Nederlandse professoren bv.

Zij vinden alleen waar wat bewezen kan worden.

Een werkelijkheid buiten wat je ziet is onbewijsbaar en dus onwaar.

Je kunt het gaan zoeken in oosterse mystiek en meditatie.

Je exploreert je innerlijk, je gevoel, verwant aan 'het goddelijke'.

Je kunt je storten in de politiek en vechten voor een leefbare wereld, niet gericht op een onbewijsbaar leven na de dood, maar op een zinnig leven vóór de dood (Humanistisch Verbond – propaganda).

Maar er moet wel beslist worden.

Dat voelen die twaalf discipelen ook op dat moment, dat keerpunt.

Hebben zij er in hun kring al uitvoerig over gediscussieerd?

In ieder geval: Simon Petrus, hun voorman, treedt op namens de hele club.

Hij antwoordt.

Met een vraag terug aan Jezus. Deze vraag:

'Naar wie zouden we moeten gaan, Heer?' ||

Ik hoor het een en ander achter dit antwoord.

Dit: mensen hebben al zo vaak geprobeerd een ander te vinden, in of buiten zichzelf, om in die ander te geloven.

Maar al die probeersels bleken mislukkingen te zijn.

Daar blijft voor ons alle twaalf niets anders en niemand anders over dan u, Here Jezus.

U alleen, ja.

Gemeente, past Petrus hier een soort aftrekmethode toe: al dat andere is niks, dan Jezus maar...?

Nee, gemeente, zó gaat het niet toe in de wereld van het geloof.

Net zomin als in de wereld van de liefde.

Daar is er één de liefste, de echte, de ware.

Het is van Petrus een *belijdenis*, een ja – zeggen, overgave, radicaal, volledig: Jezus, u bent voor ons de enig ware!

Daarom: tot wie anders moeten we toe dan naar u?

Hier kiest een man, hier kiezen twaalf mannen radicaal voor hun Heer.

Dat is wel heel richtinggevend voor *ons*, gemeente.

Dat *wil* Jezus ook, dat vraagt Hij ook van u: kiezen, klip en klaar.

Maar wacht even.... toch nog even verder denken.

Waaróm doet Simon Petrus die keus? Wat is zijn beweegreden?

Waarom kiest een mens als hij en de anderen met hem voor Jezus?

Dat is toch, zeker voor ons, nu en hier, niet vanzelfsprekend.

Wat heeft Jezus boven anderen?

Boven Mohammed, of Buddha, of Confucius, of Marx?

Dit is de motivatie van de discipel en zijn vrienden. Waarom u? Wel:

U spreekt woorden die eeuwig leven geven.

Wat zeg je nou, Petrus, 'U hebt *woorden*'?

Is dat je motivatie waarom je Jezus volgt? 'Woorden'?

Wat heb je nu aan woorden?

Wij leven tegenwoordig in een tijd waarin ongelooflijk met woorden wordt gesmeten, gemorst, gegoid.

Neem alleen maar wat er over ons uitgegoten wordt aan woorden in de reclame, op internet, de sociale media, radio en tv....

Wij zeggen dan ook – met Feyenoord – geen woorden, maar daden!
Mensenwoorden - het zijn gedevalueerde klanken, die wij wantrouwen.
Toch, gemeente: één woord kan een ontzaglijke inhoud en betekenis hebben.

Het jawoord van een meisje; het jawoord op je trouwdag; het beslissende woord 'geslaagd' na een examen...

Dat zijn maar geen leuzen of holle woorden, maar dragers van waarden.

En zo, ja zo zijn de woorden van Jezus Christus altijd: dragers van waarden. Van waarheid, van zegen. Van heil!

'Woorden van eeuwig leven' noemt Simon Petrus ze.

Van eeuwigheidsleven.

Daadwoorden, die Jezus in daden omzet.

Want zijn woorden zijn daden.

Hijzelf is Gods Woord in mensengestalte: het Woord is vlees geworden, schrijft Johannes in zijn eerste hoofdstuk.

Zie eens naar het kruis, hoe waar Hij is. Daar doet hij wat hij zegt.

Woorden van Christus zijn geen reclame- of propagandamotto's, maar *beloften van God.*

Dit is het Woord, eeuwig, betrouwbaar, waar je op aankunt.

Woorden met vol gezag. Daarom heeft dat woord kracht, is het Evangelie, d.i. blijde boodschap.

Paulus noemt het: een *dynamis*, een kracht van God die ons behoudt.

Met een geweldige geladenheid zegt dat Woord tot ons dat wij zondaars zijn. Houd het je voor gezegd.

Met even grote kracht zegt dat Woord dat Jezus die zonden van je vergeeft en verzoent. Houd het je voor gezegd.

Dat sterke woord zegt tegen u: Geloof in de Here Jezus Christus en je zult behouden worden. Houd het je voor gezegd.

Woorden van eeuwig leven.

Daar dwars tegenover staan die lege, opdringerige mensenwoorden, van leiders, ideologen, propagandisten die God en Christus afwijzen. Geloof ze niet. Dat zijn woorden van *verderf*. Wantrouw ze. Delete ze. O, dat woord van Jezus spaart je niet.

Je wordt aangeklaagd als een dwaalziek en zelfs zondig mens.

Verwerp dat niet, maar neem het aan en ga ermee naar Jezus toe en vraag Hem om vergeving en genade.

Durf je dat niet? Nee? Is jouw geval te moeilijk voor Hem?

Denk dat vooral niet. Jezus is specialist in alle noodgevallen, ook als uw leven een puinhoop is.

Geef jezelf in vol vertrouwen aan Hem over.

Dat heeft diezelfde Simon Petrus later ook gedaan, toen hij er een puinhoop van gemaakt had.

En Jezus heeft hem toen van de ondergang gered!

Maar hier belijdt deze man namens alle twaalf:

‘Wij geloven en weten dat U de Heilige van God bent.’

De andere evangelisten vertellen er bij dat Hij hem ook ‘de Messias’ heeft genoemd, de Gezalfde, redder van Israël en de wereld.

Hier staat: de Heilige van God.

Zo noemt hij Jezus.

‘Heilig’, dat betekent ‘apart’. En ook wel: ‘stralend’.

Je kunt het vergelijken met een prachtige halsketting waar een schitterende edelsteen aan hangt. Uniek!

Zo is Jezus, heilig: uniek, die heel aparte Zoon van God, anders dan alle anderen, hoger dan de hoogste gezagsdragers, verheven.

Kortom: anders.

De Heilige van God: U, Jezus, gaat boven alle anderen volkomen uit.

Wel, gemeente, zo iemand hebben wij nodig.

Zeker, Jezus is diep afgedaald, mens geworden zoals wij.

Maar Hij is wel van God. Deel van de Eeuwige.

Daarom kan Hij ons opheffen uit ons schuldige, onveilige, beperkte aardse leven.

Om ons uit te tillen en omhoog te dragen naar God toe, naar de Vader, naar de nieuwe aarde en de nieuwe hemel.

En dat kan niemand je geven dan Jezus alleen.

Vergeving van zonden, wederopstanding van het lichaam en een eeuwig leven. Dat!

Dat vindt u bij Marx niet, die ziet alleen deze wereld en deze samenleving.

Bij Buddha niet, die ziet maar één doel: dat wij verwaaien en versterven aan dit tranendal in een eeuwig Niets.

Dat geeft de Islam je niet, want daar moet alles van de mens en zijn eigen goedheid komen wil Allah hem het paradijs geven.

Jezus is ZELF onze verlosser.

Hij *wijst* niet alleen de weg, zoals die drie genoemden, Hij IS ZELF DE WEG. Wandel daarop!

Marx geeft een program, Buddha een meditatie, Mohammed een leefwet, Jezus geeft zichzelf.

Petrus juicht: '*Wij geloven en weten dit*'.

Stellig weten en vast vertrouwen: Jezus is het, ook voor mij.

Gemeente: onder de druk van de tijdgeest weken velen los van Jezus.

Anderen hebben nog nooit van Hem gehoord.

Nog weer anderen hebben van God en van Christus een totaal verkeerd of verknipt beeld.

Hier is het woord van God. Klare taal.

Volg deze altijd weer zo unieke en betrouwbare Christus.

Vaste ster in een verwarrend en onontwarbaar bestaan.

Trap niet in de propaganda van allerlei ideologieën.

Sta kritisch in een wereld die normen en waarden opzij zet.

Ga met Jezus de Christus.

Hij wijst de goede weg voor uw leven en Hij *is* die weg.

Hij vervult de thora van Israël en trekt daarvan de lijn door voor vandaag.

Maar om Gods wil en om uzelf vraag ik u en jou één ding: KIES.

Doe je keuze. Waai niet mee met allerlei theorieën.

Wees niet kerkelijk omdat men dat van je verwacht, maar omdat jij voor Christus kiest.

Hij is het waard en Hij wil je aanvaarden, ook met alles wat scheef en fout is in je leven.

Om dat weg te werken gaf Hij zichzelf tot op het kruis..

Niet afhaken, maar meegaan, meedoen, meegeloven. Als aanhanger.

Niet uit bijgeloof of uit gewoonte, maar bewust en in geloof, wetend:

Hij is het voor mij. Ook voor mij.

Huichel niet, maar bid om waarheid en eerlijkheid.

Zelfs bij dat eerste twaalftal was één huichelaar, Judas.

En Jezus wist het. Wat erg, één van de intieme vrienden, toch...

Ja, dat kan, ook nu.

Dat ongeloof en verraad van ons mensen is een zwaar element in het lijden van Christus...

Kies dan voor Hem, die al veel eerder koos voor ons.

Hij heeft woorden van eeuwig leven.

Dat doet me denken aan een toren die uitrijst boven menig kerkgebouw.

Hij staat vast op de bodem, midden in de samenleving, verankerd in de grond.

Zo is uw en mijn leven met Christus: op aarde, vol opdrachten, vol medemenssen voor wie ik leven mag en moet.

Maar *in* mij komt Gods Woord: krachtbron, troost, genade, liefde.

De toren wijst omhoog.

Uit deze aardsheid wijzend naar de hemel, naar God.

Dat 'eewig' moeten we goed horen.

God heeft voor ons een nieuwe hemelse bestemming.

Hij maakt een koninkrijk voor ons klaar.

Het 'hier en nu' zal overgaan in een 'dan en daar.'

Dat is het perspectief, dat is de toekomst.

Die gaat open, niet voor de afhakers, maar voor de aanhangers.

De volgelingen van Christus:

*Christus die door de wereld gaat
verheft zijn stem niet op de straat,
Hij spreekt ons hart aan, heden,
en neemt ons met zich mede.
En lokt ook nog zoveel ons aan,
tot wie zouden wij anders gaan?
Hij heeft en zal ons leven
alles – het eeuwig leven.*

Amen

